

Magnum adiutorem, posset qui ferre secundas;
 Hunc hominem velles si traderes dispeream, ni
 Summōsses omnes. Non isto vivimus illic,
 Quo tu rere, modo; domus hac nec purior ulla est,
 Nec magis his aliena malis. Nil mē officit unquam,
 Dicitur hic, aut est quia doctior: est locus uni
 Cuique suos. Magnum narras, vix credibile. Atquē
 Sic habet. Accendis quare cupiam magis illi
 Proximus esse. Velis tantummodo: quæ tua virtus,
 Expugnabis; & est qui vinci possit; eoque

(seipsum enim indicat) velles tradere, hoc est) Mecœnati offerre, ut essem inter ejus familiares, & domesticos; haberes me magnum adiutorem, id est, juvarem te egregiè; & secundas in Mecœnatis amicitia partes ferre possem, te ferente primas: omnes, qui sunt in ejus domo tui æmuli, vel invidi, brevi summovisses, & ex eo, quem obtinent in ejus gratia, loco faciliè deturbasses, me juvante.

Adiutorem. Adjutor propriè in Tragœdiis dicebatur ille, qui actores gestu, interdum voce, quasi præceptor, & modulator, adjuvabat.

Secundas. Inter actores ille qui primas ferebat, id est, qui principem gerebat personam, cæteros in dicendo, & agendo ita vincere consueverat, ut cæteri demissius loquerentur, agerentque, quamvis illi gestu,

& voce plus possent; ut sic mirum primi actoris laudi, & exultationi consulere, & ille princeps quàm maximè excelleret.

Illic. Apud Mecœnatem.

His malis. Invidia, ambitioque.

Officit. Nocet, incommodat. *Magnum.* Rem mirā dicis. *Atqui, &c.* Loquitur Horatius: ita res tamen se habet.

Accendis quare, &c. Facis, ut magis cupiam illi esse familiaris.

Velis, &c. Eris voti compos, modò tantum velis: & ut es homo egregiis dotibus præstans, faciliè expugnabis, & impetrabis ab Mecœnate, ut te in suorum numero esse velit: & yerò is est Mecœnas, ut expugnari faciliè possit.

Eoque, &c. Quia sentit Mecœnas se faciliè expugnari posse, non patitur faciliè homines ad

Difficiles aditus primos habet. Hand mihi deetro;
 Muneribus servos corrupam; non, hodie se
 Exclusus fuero, desistam; tempora quaram;
 Occurram in triviis, deducam; nil sine magno
 Vita labore dedit mortalibus. Hac dum agit; ecce
 Fuscus Aristius occurrit, mihi charus, & illum
 Qui pulchrè nôsset, consistimus; Unde venis, &
 Quò tendis? rogat, & respondet. Vellere capis,
 Et prensare manū lentissimā brachia, nutans,
 Distorquens oculos, ut me eriperet: malè salsus
 Ridens dissimulare: meum jecur urere bilis.
 Certe nescio quid secreto velle loqui te
 Ajebas mecum. Memini bene; sed meliori

Tempore dicam: hodie tricesima Sabbata: vine tu

ad se accedere, vix adire se sinit. Vel; quia expugnari potest, primos tantum aditus difficiles habet: ubi quis aditum ad eum reperit, cætera prona illi sunt, & facilia.

Tempora. Idoneas occasiones.

Deducam. Domum suam: affectabor per Urbem.

Rogat. Me Aristius. Grammaticus nobilis erat, Horatii amicus.

Respondet. Mihi eadem interroganti, ut in salutando sit.

Lentissima. Quæ tractari se, pungi, velli, paterentur, quasi sensu carentia.

Nutans. Ego; nutu illi significans, ut me ab illo garrulo liberaret.

Malè salsus, &c. Aristius, ut

malignè me ludificaretur, ridere cœpitis, ac dissimulare, id est, ita se gerere, quasi non careret quid vellem.

Urere. Subaudi, cœpitis.

Ajebas. O Aristi.

Memini Inquit Aristius.

Meliori. Opportuniori.

Sabbata. Intelligitur Nona mensis, id est, primus dies mensis, qui post dies triginta ferme recurrit. Vocat illum diem, Sabbathum; quia festus dies Judæorū vulgò Sabbathum erat; & noto apud Romanos nomine usus Horatius est. Tricesimum illud Sabbathum, quidam volunt esse ipsum Pascha, quod hoc anno incidere in medium Aprilem: à mense autem Septembri, unde suum annum Judæi ducebant, usque ad Aprilem.

Curtis Judais oppedere? Nulla mihi, inquam;
Religio est: At mi; sum paulo infirmior, unus
Multorum: ignosces; aliàs loquar. Huncine solem
Tam nigrum surrexe mihi? Fugit improbus, ac me
Sub cultro linquit. Casu venit obvius illi
Adversarius: & Quod tu turpissime? magna
Inclamat voce, & licet anastari? Ego vero
Oppono auriculam. Rapit in jus: clamor utrinque;
Undique concursus: sic me servavit Apollo.

Prilem medium, numerantur
ipse triginta hebdomada. Ne-
mo autem nescit, quam reli-
giose Pascha colereur à Ju-
dais; nefasque tunc apud illos
fuisse negotii quid agere, vel
privati, vel publici.

Curtis. Circumcisis.

Oppedere. Contradicere, &
illorum religionem contem-
nere, de profanis negotiis me-
cum agendo.

Religio. Mora, scrupulus.

At mi. At est mihi, inquit
Aristius.

Infirmitas. Religiosior, su-
perstitiosior.

Unus multorum. Ut ceteri
de vulgo. Ea vox, multi, sæpe
pro populo, & promiscua mul-
titudine, quæ sine re, sine no-
mine est, sumitur.

Loquar. Tecum de hoc ne-
gotio.

Huncine, &c. Horatius lo-
quitur; Sicine diem mihi tam
nigram, tam iustam, illu-

xille? Surrexe, pro, surrexisse
Fugit. *Aristius*.

Improbus. Jocosus, saltus:
per ludum, & jocum.

Sub cultro. Ut victimam im-
molandam.

Illi. Garrulo.

Adversarius. Is qui litera
illi intendebat.

Quod tu. Subaudi, pergis?

Licet anastari. O Horati;
possumne testem citare te, &
facere contra hunc, ut testis
illum à me deprehensum, &
citatum esse.

Oppono. Præbeo, porrigo:
Qui testes sumebantur ab ali-
quo, is extremam eorum tan-
gebat aurem, ut memores es-
sent. Sententia est: ego vero
libens testis ero; tange autem
lam, & me testem scribe.

Apollo. Is à periclitantibus
invocari solebat, ut malorum
depulsor: adde quod Deus est
Poëtarum præses.

SATYRA X.

Lucilium, Satyrâ hujus libri quartâ, redargu-
rat: quàm id jure fecerit, quæ sit Poëta boni
præcipua laus, quibus ipse sua probati scripta
velit, fusè, & eleganter docet.

NEmpè incompósito dixi pede currere versus
Lucili. Quis tam Lucili fautor ineptè est;
Ut non hoc fateatur? At idem, quod sale multo
Urbem defricuit, chartâ laudatur eadem.
Nec tamen hoc tribuens, dederim quoq; cetera, nam si
Et Laberi mimos, ut pulchra poemata, mirer,
Ergo non satis est risu diiudicare rictam

Nempe, &c. Respondet sis,
quos reprehendèdo Lucilium,
offenderat. Omnino, inquit,
dixi parum accuratum esse Lu-
cilium in componendis versu-
bus.
At idem, &c. At idem Lu-
cilius eadem Satyrâ meâ lau-
datur, quod Urbis vitia probe
insecutus sit.

Sale multo. Salis acrimoniâ
notat Styli mordacitatem, &
facetias. Porro vulnera putri-
da, vestes sordidæ, defricari, &
lavari, ut purgentur, solent.

Nec tamen, &c. Quamvis
autem illum eo nomine lau-
dandum putem, nimirum quod
Saryricus, quod salus sit; non
tamen ceteras illi dotes con-
cesserim, quas inesse optimis

Os: risum movere audi-
toribus.

*Auditoris: & est quadam tamen hic quoque virtus.
Est breuitate opus, ut currat sententia, neu se
Impediat verbis, lassas onerantibus aures.
Et sermone opus est, modo trijisi, saepe jocosus;
Defendente vicem modo Rhetoris, atque Poëta,
Interdum Urbani parentis viribus, atque
Extenuantis eas consulto. Ridiculum acri
Fortius, & melius magnas plerumque secat res.
Illi, scripta quibus Comœdia prisca viris est,
Hoc stabant, hoc sunt imitandi: quos neque pulcher
Hermogenes unquam legit, neque simius iste,*

Virtus. Dos, gloria.

Ut currat, &c. Prima dos bonæ Satyræ, breuitas: Ut paucis verbis, quod sentias, explices.

Defendentem vicem, &c. Id est, sermone ita comparato, ut modo partes Rhetoris, & Poëtæ scriptor agat, modo Urbani hominis personam, &c. Oratio Satyrici Poëtæ (de hoc enim loquitur) talis esse debet, ut nunc vices Rhetoris agere videatur, nimum ornate, splendide, vehementer dicendo; nunc obire munus Poëtæ, id est, jocando, fingendo, delicias qualdam verborum, & amœnitates, quibus Poëtæ gaudent, adhibendo.

Urbani, &c. Hominis Urbani, comitate, & honestate præditi, qui viribus suis interdum parcat, id est, non ea dicat omnia, & carpat, quæ potest;

omitat quædam, & deditâ operâ remittat aliquid de Satyræ severitate; ridere malit aliquando, & ridendo verum dicere, quàm mordere acriter, & lacerare. Jocosæ enim oratio sæpè res magnas melius conficit, difficilem nodum aliquem melius solvit, ac secat, quàm tristis, mordax, & aspera.

Illi scripta, &c. Poëtæ auctores veteris Comœdiæ; de quibus egit Satyræ quartæ initio.

Hoc stabant. Propter eas, quas dixi virtutes, placebant.

Hermogenes. Hermogenes Tigelius, quo utebatur Augustus musico imprimis charo; Lucilii contra Horatium fautor: homo imperitus, & comam vultumq; doctior, quàm versum, componere.

Simius iste. Demetrius Poëtata, fabularum scriptor: qui,

*Nil præter Calvum, & doctus cantare Catullum.
At magnum fecit, quod verbis Græca Latinis
Miscuit. O seri studiorum! quine putetis
Difficile, & mirum, Rhodio quod Pitholeonti
Contigit. At sermo lingua concinnus utraque
Suavior, ut Chio nota si commissior Falerni est;
Cum versus facias. Te ipsum percussor, an & cum
Dura tibi peragenda rei sit causa Petilli?*

quod esset insigniter deformis; vel potius, quod Poetas Elegiacos præstantes, Licinium Calvum, & Catullum, imitari vitiosè soleret, simius hic appellatur.

Doctus. Solitus.

Calvum, Catullum. Poetas tunc celebres. Hujus exstant Carmina, bene Latina quidem, sed parum sæpè casta.

At magnum, &c. At enim (inquit adversarii) idè Lucilius est meritò laudandus, remque fecit magnam, & arduam, quod Græcas voces eleganter inseruerit versibus suis Latinis.

O seri, &c. O vos, quicumque hoc obijcitis, imperitos! Qui serò studiis operam dederunt, vix est, ut periti evadant. Vel è tardiè ad res præclaras condiscendas!

Quine. Ita vocula, ne, vel, ve, ut quidam legunt, idem hic sonat ac, nempe, utique.

Rhodio, &c. Pitholeon, ex

insula Rhodo, Poëta ineptus, Latinas voces Græcis in suis versibus miscuerat.

At sermo, &c. Obiectio est: at enim suavior est oratio (si quis versus faciat) in qua concinnè voces utriusque linguæ, Græcæ, & Latinæ, miscantur: ut suavius est vinum Chium, advectum è Chio, Græcæ insulâ, si miscetur illi Falernum vinum, natum in Campania Italica. Nota Falerni est amphora, cadus Falerni, notatus anno certo, & nomine Consulis. Chium vinum lenitate, Falernum austeritate præfabat: itaque alterum altero bene temperabatur.

Percussor. Interrogo, cõsulo.

An & cum, &c. An etiam si præ sã scribas, & causam Petillii, v.g. defendas, subaudi, partes concinnam esse orationem, utraque linguâ mistam? Certe volis ita scribere soluta numeris oratione; cur ergo in carmine hoc hæcies? Nemo id fo-

Scilicet obliuis patriæque, patriſque, Latine
 Cum Pedius cauſas exſudet Publicola, atque
 Corvinus, patriis intermiſcere petita
 Verba foris malis, Canuſini more bilinguis.
 Atque ego cum Græcos facerem, natus mare citra,
 Verſiculos; vetuit me tali voce Quirinus,
 Poſt mediam noctem viſus, cum ſomnia vera:
 In ſylvam non ligna feras inſanius, ac ſi
 Magnas Græcorum malis implere cateruas.

Pro probaret: cur quiſquam do-
 mi, & in Poëmate probet? De
 Perillio, dictum Sat. 4.

Latine cum, &c. Cum Pedius
 Publicola, & Meſſala Corvi-
 nus, ambo clariffimi oratores,
 cauſas ſuas agant Latinis ver-
 bis totis; num tu malis verba
 petita foris, id eſt, aliunde; ex
 alia gente, & lingua, intermi-
 ſcere patriis, & Latinis, ut Ca-
 nuſini faciunt? certe nolis.

Exſudet. Magno cum ſudore,
 & labore peragat, elaboret.

Canuſini, &c. Canuſiū erat
 oppidum Italia, à Græcis con-
 ditū in Apulia: unde in eo Græ-
 cā linguā, & Latinā promiſcue
 ciues utebantur; hinc illos bi-
 lingues vocat Horatius.

Atque ego, &c. Probat non
 eſſe Græcas voces Latinis com-
 miſcendas: quia vetuit eum in
 ſomnis Romulus, ne omnino
 verſus Græcos faceret.

Natus mare citra. Natus in

Italia, quam ab Græcia ſeparat
 mare: unde vina Græca tranſ-
 marina vocitabant.

Quirinus, &c. Od. 2. lib. 1.
 Cum ſomnia vera. Somnia
 putabant ea veriora, quæ ſub
 Auroram obvenirent, quando
 nimirum craſſiores è pridiana
 cæna ſumi, & vapores defer-
 buiſſent.

In ſylvam, &c. Si malis im-
 plere catervas Græcorum, ſu-
 baudi, Poëtarum, id eſt, ſi Poë-
 tarum Græcorum numerū au-
 gure mavis, Græcos verſiculos
 ſcribendo, quàm Latinorum,
 Latinos verſus faciendo; non
 minus inſanias, quàm qui ve-
 lit ligna in ſylvam ferre. Hoc
 proverbio utimur in eos, qui
 aliquem rebus iis augere vo-
 lunt, quibus abundat. Tot jam
 ſunt Poëta Græci, quot arbo-
 res in ingenti ſylva: cur eorum
 numerum augeas?

Turgidus Alpinus juguiat dum Memnona, dumque
 Diffringit Rhæci luteum caput, hæc ego ludo,
 Que nec in ade ſonent certantia, iudice Tarpa,
 Nec redeant iterum, atque iterum ſpectanda theatris
 Arguta meretrice potes, Davoque Chremeta
 Eludente ſenem, comis garrire libellos
 Unus vivorum, Fundani. Pollio Regum

Turgidus, &c. Dum Alpinus,
 (Poëta Italus neſcio quis; in-
 ſtato ſtylo inaniter tumēs) tra-
 gœdias, fortè Græcas totas,
 operose ſcribit, & Memnonem
 ab Achille jugulatum narrat:
 dum idem pugnam Jovis in
 Gigantes deſcribit, ac diffringit,
 id eſt, diffractum canit ab
 Jove caput Rhæci, unius è Gi-
 gantibus, è luto, & terra na-
 tis; ego parva carmina ludens
 ſingo, &c. Legitur etiam, dif-
 fringit Rhæni luteum caput: id
 eſt deſcribit, ac ſingit, ſeu po-
 tius deformat, & obſcurat (id
 enim eſt; diſſingere) fontem
 limoſum fluminis Rhæni; ſci-
 licet in aliquo Poëmate Epico.

Memnona. Memnon, Auro-
 ræ filius, ab Achille caſus;
 Æthiopia Rex, ut quidam vo-
 lunt.

Hæc ego, &c. Ludo, ſcribo
 hæc, id eſt, tenuia iſta carmi-
 na, non digna, quæ recitentur
 magna voce, ac ſonent in a de
 Apolliniſ, & certent cum alio-
 qua Poëtarum carminibus.

Poëta clari ſua carmina certis
 iudicibus offerrebant, cum alio-
 rum carminibus comparanda,
 propoſito præmio illi, qui o-
 ptimè ſcripſiſſet. Fuit Tarpa
 inter illos iudices inſignis.

Nec redeant. Id eſt; nō ſcribo
 Tragœdias. Quæ placuerunt
 Tragœdiæ, ſæpius edebantur.

Arguta, &c. Ordo, & ſenſus
 eſt: O Fundani (erat Poëta Co-
 micus, Auguſto charus, Hora-
 tii amicus) tu unus vivorum,
 nempe illorum, qui nunc vi-
 vunt, Poëtarum, potes garrire
 comis libellos, id eſt, potes
 magna urbanitate, & feſtivity-
 tate ſcribere Comœdias ſtylo fa-
 miliari, vel, tam fluente, ac
 facili, quàm ſi garrives, ac fa-
 bulareris; in quibus libellis,
 ſeu Comœdiis meretrix aliqua
 arguta, id eſt, callida, aut can-
 tandi perita, vel Davus, id eſt,
 ſervus aliquis (Davus enim
 nomen eſt ſolium ſervis tribui
 in Comœdia) eludit, atq; emū-
 git argento Chrementē ſenem.

Pollio. Scriptor Tragœdiarum

*Facta canit, pede ter percusso. Forte Epos acer,
Ut nemo, Varius ducit: molle, atque facetum
Virgilio annuerunt gaudentes rure Camana.
Hoc erat, experto frustra Varrone Atacino,
Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem,
Inventore minor; neque ego illi detrabere ausim
Herentem capiti multa cum laude coronam.
At dixi fluere hunc lutulentum, sæpe ferentem*

tum: de quo 1. Ode lib. 2.

Pede ter, &c. Versibus Jambicis senariis, qui Timetri dicuntur. Solebant autem, in iis recitandis, ad binos quosque pedes, qui mensuram unam conficiunt, pede terram percutere.

Forte Epos, &c. Varius Poëta ducit, id est, componit forte Epos, (hoc est, Poëma Epicum, quod fortes, ac generosos spiritus desiderat) ut alius nemo. Nondum Æneidem suam Virgilius ediderat.

Epos. Græca vox est, significans verbum, seu narrationem; sumitur pro eo genere carminis, in quo res narrantur. Opponitur Dramatico, in quo res veluti fiunt, & personis adhibitis, exhibentur. Epicum autem Poëma complectitur Bucolicum, sive pastorium, quas Eclogas vocant, Georgicum, &c. denique illud omne, quod sola narratione continetur: quo in genere primas obtinet carmen Heroicum, sive Epopœia, in

quo describitur actio præclara quædam Herois alicujus, v. g. Æneæ adventus in Italiam, & Victoria de Turno.

Molle, &c. Poëma Epicum molle, & festivum concesserunt Virgilio Musæ rusticæ. Virgilius Bucolica tunc tantum ediderat: forte etiam Georgicæ,

Hoc, &c. Satyricum carmen unum supererat, quod melius possem scribere.

Expertus, &c. Quod carmen frustra expertus est, ac tentavit Varro Atacinus. Ab Atace, Gallie Narbonensis fluvio, vel certe ab aliquo loco ejusdem nominis, apparet vocarum susse istum Varconem Poëtam.

Inventore minor. Fateor tamen me multo inferiorem esse Lucilio, qui primus Satyræ invenit, & scripsit.

Fluere lutulentum. Impolitus, & incomptos versus condere.

Sæpe ferentem, &c. Dixi, eum sæpe plura tollenda, & assuenda plura ferre, id est, proferre, scri-

*Plura quidem tollenda relinquendis? Age, quæso,
Tu nihil in magno doctus reprehendis Homero?
Nil comis Tragicæ mutat Lucilius Atti?
Non ridet versus Enni gravitate minores,
Cum de se loquitur, non in majore reprehendis?
Quid vetat, & nosmet Lucili scripta legentes,
Quærere, num illius, num rerum dura negavit,
Versiculos natura magis factos, & euntes
Mollius? At si quis pedibus quid claudere senis,*

scribere, quam relinquenda, & carpenda.

Nil comis, &c. Quid? ipse Lucilius nihilne mutatum vult in Attio? nihilne in Ennio reprehendit, ac alio scriptum esse modo velit?

Atti. Attius post Pacuvium floruit: plures Tragedias scripsit.

Enni. Ennius, Poëta Latinus antiquus; de quo sæpe antea, maxime Od. 7. lib. 4.

Gravitate, &c. Amat Ennius versus turgidos, & ampullatos. Igitur versus Enni gravitate minores, id est, leviores Enni gravitate, seu, quam Enniana gravitas postuler. Aliter explicare sic potes: versus quosdam Enni, qui sunt minores gravitate, id est, qui minus, quam par sit, habeant gravitatis; deteriores, quia gravitate careant, quæ in aliis quibusdam ejusdem Enni versibus elucet.

Loquitur. Lucilius de seipso.

Non ut, &c. Non ita tamen, ut se Lucilius putet majorem, & præstantiorem esse Ennio, & alius, quos reprehendit.

Num illius, &c. Num ipsius Lucilii natura durior, num rerum, quas tractavit, natura ficior, & sterilior, negavit illi versus meliores, id est, in causa fuerit, cur versus ediderit minus tornatos, & pexos.

At si quis, &c. Sententia est: at si quis hoc tantum amat, ut multos scribat versus, quales illi cumque sint (quod Cælio, Etrusco Poëtæ, contigit, qui rapido anime uberior, & copiosior erat) ego sanè illi homini concedam comem; urbanum fuisse Lucilium, limatiorem fuisse, & ornatorem, quam Ennius fuerit, qui author extitit Satyrici carminis, adhuc rudis suo tempore, & à Græcis intentati, nondum tractatis fuisse etiam poltiorum Poëtis omnibus senioribus, & superioribus

Hoc tantum contentus, amet scripsisse ducentos
 Ante cibum versus, totidem cenatus? Etrusci
 Quale fuit Cassi rapido ferventius amni
 Ingenium; capsis quem soma est esse, librisque
 Ambustum propriis. Fuerit Lucilius, inquam,
 Comis, & urbanus, fuerit limatior idem,
 Quam rudis, & Gracis intacti carminis auctor,
 Quamque Poëtarum seniorum turba: sed ille,
 Si foret hoc nostrum fato dilatus in ævum,
 Detereret sibi multa, recideret omne, quod ultra
 Perfectum traheretur, & in versu faciendo
 Sape caput scaberet, vivos, & roderet ungues.
 Sape stylum verterat, iterum qua digna legi sint
 Scripturus; neque te ut miretur turba labores,
 Contentus paucis lectoribus. An tua demens,
 Vilibus in ludis dictari carmina malis?

rioris avi: sed tamen, si ille
 hac ætate nostra natus esset,
 &c. vides concessionem ironi-
 cam; non est satis multos ver-
 sus fundere, ut fecit Lucilius,
 qui si nunc viveret, plerisque
 ex illis delecturus esset, ac dili-
 gentius scriberet.

Capsis, &c. Qui tam mul-
 tos ediderat versus, & libros,
 ut su's seriniis, & chartis,
 non congestis, ut sit, lignis,
 ambustum fuerit post obitum,
 ut ejus libri, & arculæ, extru-
 èdo rogo suffecerint.

Detereret. Detraheret.

Recideret, &c. Amputaret
 omnia supervacanea; quæ ni-
 tantum trahuntur, & accedunt
 ad ea, quæ jam perfecta sunt,

tanquam inania ornamenta, &
 nerantia potius, quam ornata.
Caput scaberet. Fricaret,
 scalperet unguibus.

Sape stylum, &c. Sape dele-
 re, ac mutare debes quod scri-
 pseris, si velis ea scribere, quæ
 digna sint iterum legi, ac læ-
 pius. Stylus erat acus ferrea,
 quali nunc utimur in pugilla-
 ribus, capite plano, ext. em-
 parte acuta: hac scribebant in
 cera: illo, scripta inducebant,
 ac delebant, æquatâ cerâ, &
 complanatâ. Hoc vocabatur
 stylum vertere, seu invertere,
 utendo capitata ejus parte, ad
 delendum, quod acumine scri-
 ptum erat.

Ludis. Scholis.

Non

Non ego: nam satis est Equitem mihi plaudere, ut audax,
 Contemptis aliis, explosa Arbuscula dixit.
 Men' moveat cimex Pantilius? aut crucier, quod
 Vellitet absentem Demetrius? aut quod ineptus
 Fannius Hermogenis ladat convivens Tigelli?
 Plotius, & Varius, Mecænas, Virgiliusque,
 Valgius, & probet hac Octavius optimus, atque
 Fuscus; & hac utinam Visconum laudet uterque?
 Ambitione relegata te dicere possum,
 Pollio, te, Messala, tuo cum fratre; simulque,
 Vos Bibuli, & Servi: simul his te, candide Furni:
 Complures alios, doctos ego quos, & amicos,
 Prudens prætereo; quibus hæc, sint qualiacumque
 Arridere velim, doliturus, si placeant spe
 Deterius nostra. Demetri, teque, Tigelli,
 Discipularum inter jubeo plorare cathedras.

Equitem. Homines lectos,
 & nobiles. Fortè Mecænatem
 innuit, qui in Equestri loco &
 ordine constitit.

Ut audax, &c. Id quod di-
 xit Arbuscula (mulier in Co-
 mædiis personâ agere solita;)
 quæ cum exploderetur à popu-
 lo, dixit sibi satis esse, si Equi-
 tibus probaretur.

Cimex Pantilius. Id est, Pan-
 tilius Poëta putidus, & ignobi-
 lis.

Demetrius. Ignobilis Poëta;
 ut & Fannius, &c.

Ladat. Me conviciis velli-
 cet.

Octavius. Poëta insignis, &
 historicus.

Ambitione, &c. Possum te
 inter illos amicos meos, vi-
 rosque doctissimos numerare;
 citra fastum, & adulationem,
 ex rei veritate, ô Pollio.

Simul his. Vnâ cum illis.

Prudens. Sciens, ac volens.

Spe deterius. Minus quam
 spero.

Tigelli. Hermogenes Tigel-
 lius, Poëta imperitus; non is
 de quo meminit Horatius Sat.
 2. quem Tigellium Sardum
 appellat, mortuumque scribit.

Jubeo plorare, &c. Locutio
 est Græca, & imprecandi for-
 mula: id est, inglorios esse, &
 indecòres pati: ringi, & in-
 videre mihi non ægrè video,

Id

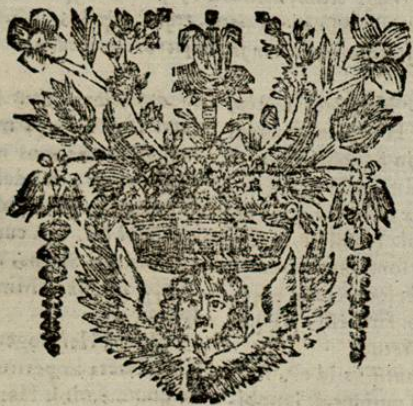
I puer, atque meo citius hac subscribe libello.

in ludis vestris literariis, ubi mulierculæ vos audiunt.

Puer. Amanuensem aliquem significat, qui scripta, & dictata exciperet.

Subscribe. Post cæteras Sa-

tyras, in hoc libello comprehensas, hanc etiam, cæteris nihilo inferiorem, scribe, & aliis adde. Vel clausulam hanc appone isti Satyræ; ut quibus probari, ac placere velim, contet.

Q. HORATHI FLACCI
SATYRARVM

LIBER SECVNDVS.

SATYRA I.

Trebatium Horatius consultit, an sibi putet scribens
das esse porro Satyras.

*S*Uas, quibus in Satyra videar nimis acer, & ultra
Legem tendere opus: sine nervis altera, quidquid
Composui, pars esse putat; simileſque meorum
Mille die versus deduci posse. Trebati,

Acer. Alper, severus.

Ultra legem. Progredi ultimus, acerbius scribere, quam lex sinat; ultra modum, & usitatam in vitiis notandis consuetudinem: habet enim suas leges Satyra, quas libro superiori explicat. Exponi etiam potest, de lege Decemvirali, quam Horatius violaret. Decemviri enim in eos, qui fecissent malum carmen, id est, quod alicui infamiam, & labem graviolem inureret, poenam capitis sanxerunt. *Timeas*

Horatius, ne contra legem hanc peccaverit, Trebatiam, jurisconsultum ea tempestate celebrem, consulit festivo; ac sibi respondentem inducit.

Nervis. Pondere sermonis, & sententiarum gravitate.

Deduci. Scribi. Metaphoræ sumitur à lana, quæ sine labore ducitur è colu. Aliàs, deducitum carmen, elaboratum, & subtile significat.

Trebati. C. Trebatius Testa vocabatur, vir optimus, & juris scientissimus, amicissimus